

писарь Бобъ Крачитъ, защото послѣдния всѣкога се надѣваше да получи единъ день отпускъ за празника.

Бобъ Крачитъ седѣше цѣлия божи день въ една жалка дѣсчена заградка въ кантората на Скруджъ и прѣписваше писма. Скруджъ затопляше много малко своята стая; но огъня въ стаята на писаря биваше съвсѣмъ слабъ, като че ли имаше само едно въгленче въ него. Той не можеше и да притуря, защото Скруджъ държеше кофата съ въглищата винаги при себе си; и ако нещастника би посмѣлъ нѣкога да се яви прѣдъ господаря си съ лопата въ рѣка — то веднага би му се напомнило, че една раздѣла съ господаря му е прѣдстояща. Затова Бобъ се завиваше съ дългия си бѣлъ плетенъ шалъ — той не притежаваше палто — и се опитваше да се сгрѣе на свѣщъта.

Като наближи врѣмето за прѣкратяване на работата въ канцеларията, Скруджъ заповѣда на писаря си сутринъта слѣдъ коледнитѣ празници да дойде по-рано — за да навакса изгубеното врѣме; слѣдъ това сърдития старъ дѣдо си отиде и вечеря, както винаги, печаленъ и самотенъ, а писарьтъ стигна тичешката въ кѣщи, за да поиграе съ дѣцата си, въ честь на коледата, на „слѣпа баба“.

Бобъ печелѣше по петнадесетъ шилинга¹⁾ на седмица; при все това той бѣ по-богатъ отъ господаря си, защото въ скромното му жилище царуваше миръ и любовъ, а комуто Богъ е далъ такова богатство, той никога не е бѣденъ.

Слѣдъ като се навечеря, Скруджъ се прибра въ пуститѣ си стаи, въ които живѣеше самъ, и си легна — безъ да помисли съ любовъ и нежностъ за нѣкого на тоя свѣтъ. Но добрия духъ, който по врѣме на коледнитѣ празници обикаля по земята, се вмъкна въ кревата му и на сънь го отнесе въ бѣдното жилище на неговия писарь.

Госпожа Крачитъ се бѣ украсила съ ефтини разноцвѣтни панделки, които, макаръ и да струваха нѣколко гроша, все пакъ изглеждаха хубави; тя слагаше, съ помощта на Белинда Крачитъ масата; малкия Петъръ Крачитъ турна една лъжица въ ченията съ кар-

тофи; въ това врѣме се втурнаха въ стаята двамината още по-малки Крачитъ и съ гръмливъ смѣхъ разказваха че помиринали насрѣща у хлѣбаря че „тѣхната“ гѣска се пече.

„Кждѣ ли се забави милия ни татко?“ попита майката. „И братчето ви, малкия Тимъ? Марта миналата Коледа закѣснѣ само половина часъ!“

Въ сѣщия мигъ се яви Марта, и докато майката я прѣгрѣшаше и цѣлуваше, малкитѣ обявиха: „И тате си иде!“ Марта избѣга, за да се скрие.

Най-сетнѣ влезе и Бобъ; бѣлия му шалъ висѣше чакъ до земята; изтѣнялитѣ му отъ дълго носене дрехи бѣха изчистени и изчет-

кани за да изглеждатъ по-празнични; той носѣше малкия Тимъ на рамо. Защото, ахъ — малкия Тимъ държеше патерица въ рѣка и крачката му бѣха поставени въ желѣзни шини.

„Но кждѣ е нашата Марта?“ извика Бобъ Крачитъ и изгледа всички наредъ.

„Нѣма да дойде!“ отвърна госпожа Крачитъ.

„Нѣма да дойде?“ повтори Бобъ, и веселото му настроение изчезна веднага; защото по пѣтя отъ черковата до дома той все бѣ носилъ малкия Тимъ на рамо и бѣ тичалъ съ все сила.

„Тя нѣма да дойде — за коледа?!“

Макаръ и на шега, Марта не можеше да

¹⁾ Единъ шилингъ е равенъ на 1 лв. и 25 ст.